

Övningskörningens vedermödor

Zündapp KS100 – ett av motorhistoriens mest överskattade fordon

När jag tog hojkort 1971 gick det till såhär: Jag hade köpt en Zündapp KS100 – och eftersom det var ungefär detsamma som en astrimrad moppe och jag hade hela ett års erfarenhet av framförande av tvåhjuligt motorfordon, bestämde jag mig för att köra upp som privatist. Dessbättre muttrade min Fader en del kring detta, så det blev till att gå både teorikurs och att ta körlektioner. Motvilligt gav jag mig i kast med detta...

Nu visade det sig att körkortsutbildningen för behörighet A vid den här tiden var minst sagt avspänd. Jag skulle vilja påstå att det är svårare att ta förarbevis för EU-moped nu för tiden än vad det var att ta mc-kort då. Visst, jag gick några teorilektioner med samma teori som för dem som skulle ta bilkörkort, sedan tog jag två körlektioner med en bilskollärare i bil skuggandes efter och så var det dags för uppkörning.

Denna gick till så, att jag skrev provet och sedan fick jag köra före körkortsinspektören, också han bekvämt i bil, på en liten runda i Göteborg i det tidiga vårsnöslasket. Därefter tackade han för sig och saken var klar. Enkelt och behändigt – inte sant?

Honda 125 K3 – mein Liebling!

Nåja – må vara usel utbildning eller vanlig oskicklighet. Första dagen i legal framfart med lätt motorcykel gjorde jag i alla fall en större marksyning förorsakad av en schäfer och lite grus och dagen avslutades med röntgen på Mölndals sjukhus och därefter bläslaget sängläge ett par dagar. Jag har fortfarande kvar är i handflatorna efter den voltan. Riktiga män använder ju inga handskar – eller hur? Enda trösten var att schäfern klarade sig och dess matte fick pröjsa reparationen av hojen, som snabbt byttes ut mot en bättre och tyngre sak med styrbroms, en Honda 125 K3 av 1971 års modell. Grön var hon och vacker som en dag. Undrar vad det är

med mig och gröna fordon? Jaja – det är en annan historia...

Det var i alla fall sådana här saker som bubblade upp igen, när en god väns kvinna frågade mig om jag kunde tänka mig att övningsköra med henne för hojkort under säsongen. Hennes gubbes kort var för nytt. Eftersom det var vinter, pilsnerkväll i baren och livet lekte, svarade jag ett obetingat ja – helt omedveten om den nuvarande tidens utbildningskrav. Jag, som bara hade drygt tre säsonger i benen sedan återfallet undrade också om jag var tillräckligt rutinerad, vilket försäkrades mig och lätt smickrad ansökte jag om övningskörnings/handledningstillstånd.

Grünilla och hennes Husse våren 2007

Parallellt med mig skulle det naturligtvis tränas på körskola. Fyllda av tillförsikt skred vi till verket när säsongen äntligen kom igång i början av april och hon tagit sina första lektioner på körskolan. Första gången ägnades åt att bromsa – helst utan att motorn stannade den med, på en lämplig parkeringsplats. Eleven ifråga var tapper och modig men inte blev det mycket bromsat inte. Och det var svårt att växla, i alla fall att växla rätt. Det mesta var kort sagt skrangligt, vingligt och bedrövligt, men när vi gjort det många, många gånger och dessutom manövrerat i olika figurer, tyckte jag i alla fall att det började sitta hyggligt nog för att hon inte skulle bränna rakt in i baken på en bromsande bil och eftersom hon vågade nypa till lite med frambromsen också, kände jag att det var dags att testa i trafik.

Ett hastig rådslag mellan mig och hennes gubbe avgjorde att vi skulle försöka oss på att prutta iväg till ett närbeläget fik på vägar som var glest trafikerade och maxade till 50 km/h. Vägen dit avlöpte utan mycket dramatik, bortsett från hennes önskan att helst köra i vägrenen så att det rök av damm och maskrosor och att det naturligtvis är svårt att blinka, bromsa och växla samtidigt. Även om hon var mycket duktig – för det är ju inte alldeles enkelt det där med att köra hoj kan jag utan vidare omsvep säga, såhär i efterhand, att jag sällan varit så nervös i hela mitt liv. Jag och Grünilla placerade oss som ett vakande hangarfartyg ute i vänsterkanten och hade en jävel så mycket som försökt att ta sig förbi oss hade det säkert blivit stålskodd spark i högerdörren från en vred, adrenalinstinn handledare.

Så började det hela i alla fall. Med tiden har färdigheterna utvecklats galant och jag är en mycket stolt magister. Naturligtvis har det varit en stor hjälp att hon kört moppe i ungdomen och bil sedan många år. Trafikvanan sitter där och numera övningskör vi lite var som helst - i alla fall nästan. Endera dagen skall jag plocka ner henne i Tingstadsmotet i Göteborg i rusningstrafik. Det är en av Europas värsta trafikmiljöer, fullt i klass med Elephant and Castle utanför London eller centrala Paris eller Rom.

Nu har hon klarat teoriprovet och i trafikskolan körs det mellan koner, krypkörs, bromsas och styrs så det står härliga till. Det har fått mig att bli lite nervös. Tänk om jag skulle bli av med lappen av någon anledning. Jag tror aldrig att jag skulle klara av att ta motorcykelkörkort igen – inte ens på någon av de där lättmanövrerade körskolehojarna. Man får passa sig!

Suzuki Savage 650 – inte stor!

När vi är ute och privatövar går den mesta tiden åt till att småskälla vänligt över att hastighetsbegränsningar inte följs ordentligt (det kallas dubbelmoral) och kanske litegrann om det där med att ta sin plats på vägen, så inte elaka farbröder i feta BMW tränger sig emellan. De är sällan vänliga och snälla, de där BMW-gubbarna, speciellt om det handlar om en liten dam på en väldigt liten hoj (Suzuki Savage). Om dessa BMW skulle jag för övrigt kunna ha en längre föreläsning, men min goda uppfostran förhindrar mig.

Bortsett från det, går det numera som en dans och övningskörningarna har blivit trevliga normalturer med traditionella fikastopp i det normala räkmacketräsket. Det är klart. Helt avspänd kan man ju inte vara om det skall ge något – och helt avspänd bör man ju för övrigt aldrig vara när man kör hoj.

En pust vid Fjärås Bräcka

Jag tror hon kommer att klara lappen innan säsongen är över. Det är egentligen bara en sak kvar och det är att våga lita på hojen när det svänger också. Jag minns faktiskt själv att det var det lurigaste även för mig som återfallare, det där med att vara färdigväxlad och färdigbromsad före kurvan och att dra ur den – och att motstyra

lite. Kort sagt, att luta fanskapet och att njuta av det! Det kommer i sinom tid, även för en försiktig general och visst är det bättre att ta det lugnt än att utmana ödet. Och att vara lite skraj, det är bara bra!

Mina stresshormoner har sjunkit till normal nivå och dessutom får jag tjuvröka när vi är ute och åker tillsammans. Både hennes gubbe och hon själv bolmar nämligen. Bara fördelar för mig såhär långt alltså! Vi har det kort sagt riktigt jäkla gott på våra turer.